Iordan Chimet şi fascinaţia visului – un caz de *misreading*

CRISTINA SĂRĂCUŢ[1]

My article intends to reevaluate the literary criticism oriented on the novel *Close your eyes and you will see the town* written by Iordan Chimet. The history of the literary critical perspectives on this novel created by the author of one of the most unexpected literary anthologies (*Anthology of Innocence – The Twelve Months of The Dream*) mistakenly regards it as an emblematic book for the field of Romanian children's literature. In my essay I will underline two major points. On the one side, I will question the literary and cultural mechanisms that supported this literary case of misreading. On the ohter side, my contribution discusses the novel from a different critical perspective, and tries to analyse the oniric construction the novel involves. My paper has two parts. The first part deals with the children's literature canon. My analysis will reveal the basic children's literature devices included in the novel, and points out to the main explanations the Romanian literary criticism evokes when classifying this text in the type of children literature. I will focus here on the elements of anthropomorphism that make the novel a Romanian children's books bestseller. In the second part I discuss the novel in the context of the Romanian oniric poetics. I will mainly underline two literary devices: dream and intermingling of narrative levels. My conclusions will emphasize the ambivalent literary construction of the book and will invalidate its superficial reception by Romanian criticism. *Close your eyes and you will see the town* proves that Iordan Chimet is a late oniric novelist who is not revendicated by the Romanian oniric movement even if he is very suitable to this literary pattern.

Key-words: *children literature*, *ambivalent text*, *oniric novel*

[1] Universitatea „Babeș-Bolyai", Cluj-Napoca, România.

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

Închide ochii si vei vedea oraşul rămâne, indiferent de poziţia fluctuantă a criticii literare, un roman derutant. Publicată pentru prima dată în 1970, după douăzeci de ani de la momentul în care fost concepută, cartea este un martor tăcut al suferinţelor trăite de autorul ei, dar şi al epocii istorice de loc îngăduitoare. „Romanul fantastic" (eticheta aparţine autorului şi este devoalată în interviul cu Gabriela Nani Nicolescu), scris din 1947 până în 1953, într-o „chilie"[2], undeva în pod „mai aproape de cer", este istoria răpirii lui Elli de către căpcăunul Gagafu.

Cele douăzeci şi opt de capitole ale cărţii se construiesc combinând cel puţin două modele de scriitură literară: cel al literaturii onirice şi, respectiv, cel al scriturii pentru copii. Iordan Chimet este un oniric întârziat nerevendicat de mişcarea onirică, dar perfect compatibil cu programul estetic al acesteia. Există cel puţin trei elemente de construcţie a romanului *Închide...* care merită dezbătute în contextul scriiturii onirice: inserţia visului, relaţia particularizantă autor/personaje. şi prezenţa fantasticului. Ne vom opri în detaliu doar asupra primelor două.

Un prim element este visul. Romancierul construieşte imaginarul cărţii mizând pe inserţia elementelor onirice. Într-un fel sau altul aventurile lui Elli sunt legate de spaţiul visului în două episoade. Nu vom analiza aici toate inserţiile onirice[3], deşi ele sunt numeroase şi generoase pentru cititor. Mai important este procedeul ambiguizării textuale, procedeu care apropie scriitura lui Iordan Chimet de modelul oniric.

[2] http://www.romlit.ro/iordan_chimetscriitorul_e_un_paznic_al_valorilor (accesat la 28.08.2015).

[3] Primul vis este în capitolul al cincilea, când Elli visează că s-a rătăcit în pădure. Unul din capitolele ce descriu întâmplările lui Elli din pădurea piticilor invocă visul pentru a doua oară. Mielul gras face cunoştinţă cu piticul care păzeşte somnul. Misiunea acestui pitic este de a pregăti visele celorlalţi pitici. În capitolul douăzeci şi patru piticii Ciupercuţă, Surceluţă, Tichie de Paie, Ţine Minte, Lip-Lip, Urechiuşă şi Mielul Gras discută în vis despre unde ar fi putut dispărea Elli. Într-un exerciţiu de deplină sinceritate auctorială, naratorul ne invită să pătrundem în visul lor cu ajutorul unei plante magice, iarba fiarelor.

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

Principiile poeticii prozei onirice sunt teoretizate de Dumitru Ţepeneag, lider marcant al acestei mişcări literare. Eseul *În căutarea unei definiţii* prezintă mizele literaturii onirice, o literatură al cărei criteriu esenţial este visul (Dimov, Ţepeneag 2007: 68–69). Textele onirice construiesc „o realitate analoagă visului" (Dimov,Ţepeneag 2007: 69), recurgând la câteva procedee: cultivarea ambiguităţii (Dimov,Ţepeneag 2007: 79) şi refuzul epicului bazat pe legea cauzalităţii (Dimov,Ţepeneag 2007: 80).Capitolul care narează visul fetiţei uzează de acest procedeu al ambiguităţii textuale. Pentru onirici ambiguitatea se naşte dintr-o formulă ce refuză dicteul automat şi „robia conştientului şi a incoerenţei (Dimov,Ţepeneag 2007: 79). În textul lui Chimet ambiguitatea narativă este rezultatul „lichefierii" planurilor narative şi al juxtapunerii scenelor: grădina casei devine pădurea unde rătăceşte Elli printr-o mişcare discursivă discretă care alătură propunerii viclene a somnului protestul slab al fetiţei, aceasta, în cele din urmă, alunecând în vis (Chimet 2014: 38–39). Trecerea este disimulată, sugerată doar printr-o întrebare retorică („Şi cu această minunată grădină pe care azi, parcă, o văd pentru prima oară?") prin care suntem avertizaţi că realitatea devine ireală – grădina atât de cunoscută fetiţei pare la un moment dat de nerecunoscut. Dacă momentul alunecării în vis este difuz, sfârşitul acestui episod oniric din capitolele patru-cinci este cât se poate de ferm: Elli aude în vis vocea prietenului ei, Ciocârlanul, care vorbeşte de pe marginea ferestrei (Chimet 2014: 56).

Procedeul contaminării difuze a planurilor narative (vis/realitatea ficţiunii) se regăseşte magistral ilustrat într-o proză (*Arie pentru trompetă*) semnată de teoreticianul mişcării onirice, Dumitru Ţepeneag. Şi aici momentul disjuncţiei vis/ realitate ficţională este difuz[4], marcat doar de interpretarea melodiei despre pasărea vânătă, tot aşa cum finalul visului şi

[4] „Închise ochii, strânse furios pleoapele, pumnii şi, ca să se liniştească, începu să cânte în gând melodia tristă, melodia Mihaelei" (Ţepeneag 1966: 70).

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

reintrarea în realitate se profilează fără echivoc – personajul se trezeşte şi o vede pe Mihaela alături, adormită în pat[5].

Episodul din cartea lui Chimet este remarcabil din perspectiva esteticii onirice şi pentru lipsa mizei cauzale a întâmplărilor. Elli rătăceşte prin pădure (grădina casei) întâlnind fiinţe bizare (un ciocârlan, un popândău) ca să se trezească apoi brusc în odaia ei, sub privirile Ciocârlanului. Înlănţuirea acţiunilor din visul fetiţei ilustrează perfect principiul oniric care se opune cauzalităţii în desfăşurarea epică. Conglomeratul narativ lipsit de orice tentativă explicativă reprezintă un alt element de poetică onirică explicită.

Dimensiunea onirică a scrisului lui Iordan Chimet se fundamentează şi pe o anumită democratizare a relaţiei dintre personaje şi autor. Ţepeneag structurează câteva principii ale construcţiei personajului în romanul oniric în eseul *Autorul şi personajele sale*, recurgând la o prezentare contrastivă în raport cu poetica romanului realist. Personajul literaturii onirice trebuie scos dintr-o „schemă prestabilită" şi astfel eliberat de povara unui destin impus. El se bucură din partea autorului de o oarecare libertate de mişcare (Dimov, Ţepeneag 2007: 56), libertate ce îl scoate de sub imperiul regulii verosimilităţii. Demontarea pricipiului verosimilului modifică şi statutul autorului, care din figură „pater familias" (Dimov, Ţepeneag 2007: 51) şi „stăpânitor de sclavi cu curiozităţi de psiholog" (Dimov, Ţepeneag 2007: 52) se transformă într-o figură conciliantă cu personajele sale. Modelul înspre care evoluează relaţia dintre autor şi personajul său în romanul oniric este asimilabil aceluia care există în teatru, între regizor şi actor (Dimov, Ţepeneag 2007: 56). Toate aceste transformări consolidează în fapt noul statut al ficţiunii, care este nu atât un rezultat final şi finit, cât un proces, „o căutare" (Dimov, Ţepeneag 2007: 53).

[5] „[...] se simţea fericit ca după o izbândă şi deschise ochii: zorile pătrundeau prietenoase printre jaluzele. În pat, Mihaela respira regulat, roşul plăpumii se potolise" (Ţepeneag 1966: 78).

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

Există în *Închide...*, în mod evident, o libertate şi o îndrăzneală jucăuşă în felul în care personajele romanului construiesc povestea răpirii lui Elli. Intenţia lui Iordan Chimet de a crea un joc al instanţelor narative rămâne extrem de usor de demonstrat. Cele douăzeci şi opt de capitole sunt narate din trei perspective narative diferite: un autor-narator-personaj al poveştii, care îşi devoalează existenţa treptat, prin intermediul unor artificii narative[6], un narator omniscient construit în paradigma romanului realist, care narează obiectiv povestea şi structurează ficţiunea în majoritatea capitolelor, şi un narator-personaj.

Dar nu numai jocul instanţelor narative aşază romanul lui Iordan Chimet în linia poeticii onirice. Scriitorul organizează regizoral şi complicitatea auctorială cu cititorul. Intervenţiile autorului-narator-personaj şi cele ale naratorului-personaj au toate ocomponentă „teatrală" şi sunt construite ca şi când ar fi secvenţe interpretate pe scenă pentru un cititor imaginar. De data aceasta cititorului nu-i revine doar rolul pasiv al specatorului, ci este convocat subtil în jocul ficţiunii. De pildă, în capitolul întâi, autorul-narator-personaj îi invită pe cititor să se tranforme într-o găină pentru a putea vedea judecata prezidată de Elli (Chimet 2014: 17). Şi în capitolul cinci ţiparul (narator), înainte de a începe relatarea poveştii, îi invită pe cititori să privească şi să asculte discuţia spiriduşilor aflaţi pe malul apei (Chimet 2014: 105). La periplul mârţoagei prin oraş sunt chemaţi şi cititorii, invitaţi să se transforme întâi în „schimonositura" de mârţoagă şi rugaţi apoi să urmărească călătoria acesteia prin oraş (Chimet 2014: 194).

De-a lungul timpului, criticii literari s-au întrecut în a sesiza sensuri ascunse ale poveştii despre răpirea lui Elli. Poziţiile lor[7] oscilează de la asocierea textului cu poetica basmului până la

[6] Prima dată în capitolul cinci, atunci când se plânge retoric de dificultatea scrierii unui capitol. Apoi, în capitolul final, prin recurs la un interludiu metadiscursiv, identitatea acestui autor-narator se deconspiră, el fiind în fapt şi unul din personajele poveştii, tatăl lui Elli.

[7] Steinhardt 1980: 73, cronica lui Paul Cernat *Scrisori din Ţara Minunilor* (Cernat 2002), cronica lui Mihai Iovănel, *Marea sporovăială* (Iovănel 2002: 6), Monica Gheţ, *Ultimul Don Quijote* (Gheţ 2006: 13).

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

alinierea în şirul demersurilor eseistice, dar nu problematizează (singura excepţie este cronica Monicăi Gheţ) direct şi detaliat structura onirică a ficţiunii inventate de Iordan Chimet.

Iordan Chimet şi literatura pentru copii

Este uşor de remarcat faptul că Iordan Chimet trece în conştiinţa publicului larg din Romania drept un autor de texte (doar) pentru copii. Amprenta aceasta pe care o are imaginea scrisului său îşi găseşte mai multe explicaţii. În primul rând, imaginea lui Chimet ca scriitor pentru copii este susţinută şi perpetuată printr-un mecanism exegetic simplu – prezenţa într-o antologie a literaturii pentru copii, apărută în 1988 sub semnătura lui Hristu Cândroveanu (*Literatură română pentru copii*, Albatros). Apoi, asupra imaginii de scriitor a lui Chimet grevează publicarea unei cărţi, ea însăşi cu titlu înşelător – *Cele douăsprezece luni ale visului. Antologia inocenţei* – volum care nu face decât să întărească profilul de autor de texte pentru copii. Nu este de neglijat nici faptul că, în lumea literară românească, numele lui Chimet se leagă de cel al lui Michael Ende, cu care a şi fost prieten şi care rămâne un scriitor consacrat în domeniul textelor pentru copii. Este celebră corespondenţa pe care cei doi au avut-o (publicată în volumul *Scrisori printre gratii*), dar şi schimbul de personaje, la fel de celebru, între I. Chimet şi M. Ende. Scriitorul german, fascinat de traducerea romanului *Închide...* împrumută personajul feminin, Elli, şi scrie o piesă de teatru (*Bâlciul comedianţilor*) în care îi dă viaţă din nou eroinei. Romanul lui Chimet trăieşte însă, cum şi recunoaşte autorul[8], şi într-un alt volum scris de Michael Ende, *Poveste fără sfârşit.*

Indubitabil, o dimensiune a scriiturii pentru copii se regăseşte în romanul *Închide...* şi justifică încadrarea scriitorului

[8] http://www.romlit.ro/iordan_chimetscriitorul_e_un_paznic_al_valorilor (accesat la 28.08.2015).

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

în acest (sub)domeniu literar. Cel puţin două modele ale scriiturii pentru copii transpar aici. Primul model restituie schema povestirii cu animale, iar al doilea aliniază textul esteticii nonsensului practicat de Edward Lear. Vom analiza aici doar consistenţa primului tipar, acela al poveştii cu animale. Personajul principal, Elli, este urmat şi ajutat în călătoria sa de animale şi păsări. Seara, la dorinţa lui Elli, un pelican albastru vine la patul ei; apoi, un cicocârlan i se arată în vis, o cămilă călătoreşte foarte firesc cu tramvaiul, un motan (Sultan) este slujitorul fidel al căpcăunului Gagafu, inamicul de temut al fetiţei; Elli are şi două prietene de nădejde: regina albinelor (Coralin) şi cea a broaştelor (Adelaide).

Tiparul personajelor animale sau păsări înlesneşte inserţia unor sensuri morale. Iordan Chimet este adeptul unui tip de scriitor care să fie un militant moral, un „paznic al valorilor", aşa cum declară într-un interviu[9]. Consecinţa acestei convingeri constă în amprenta etică a scriiturii din *Închide...*. Dezvoltând naraţiuni ale unor întâmplări extraordinare şi construind personaje memorabile, romanul pledează pentru valoarea prieteniei, a solidarităţii şi a gingăşiei ce pot marca interacţiunea cu oamenii, dar şi cu celelalte făpturi ale naturii. În acelaşi timp, schema unei naraţiuni în care personajele sunt măşti animaliere favorizează o dimensiune „distractivă" a textului, pe care cititorii-copii o receptează cu mai multă uşurinţă. Universul ficţiunii populat cu personaje animale şi păsări se constituie într-un instrument eficient în dezvoltarea empatiei lectoriale. Componenta animistă a textului nu face decât să ofere o cale mai rapidă cu ajutorul căreia cititorul-copil să experimenteze rolul personajelor evocate în roman şi să trăiască odată cu ele entuziasmul marii aventuri a răpirii lui Elli. Schema poveştii cu animale creează premisele unei naraţiuni parabolice. Vechiul Oraş, locul în care trăieşte Elli, are dimensiunile unui loc magic şi cosmopolit. Descrierea succintă din primul capitol şi

[9] http://www.romlit.ro/iordan_chimetscriitorul_e_un_paznic_al_valorilor (accesat la 28.08.2015).

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

revenirile lacunare din ultimul capitol conturează imaginea unui oraş de graniţă, în veşnică mişcare. Biograful operei lui Chimet poate recunoaşte lumea oraşului copilăriei autorului, Galaţi[10]. Oraşul Vechi primeşte astfel dimensiunile unui topos magic care îşi trage seva din amintirea oraşului copilăriei. Ficţionalizarea rememorării ţinutului natal construieşte o parabolă a perfecţiunii şi a purităţii relaţiilor umane din lumea copilăriei.

Concluzii

„Cazul" romanului *Închide ochii şi vei vedea oraşul* rămâne emblematic pentru reţeta succesului unei încercări de *misreading* literar. Receptat în esenţă ca autor pentru copii, Iordan Chimet oferă cu acest volum un exemplu de construcţie literară ambivalentă. Cartea combină şi confirmă două (cel puţin) modele de scriitură, aşa cum deja le-am şi prezentat: un tipar al scriiturii onirice şi unul al scriiturii pentru copii. Elementul comun acestor două scheme literare, care le susţine şi constituie o punte subterană, este visul. Episoadele ce descriu sau fac referire la vise sunt asimilabile poeticii literaturii onirice dezbătute în contextul autohton, în principal, de către Dumitru Ţepeneag, dar şi convenţiilor literaturii pentru copii. Recurgând la vis, Chimet „rezolvă" inventiv situaţii narative dificile, construind o lume romanescă în care graniţele dintre real şi ireal sunt extrem de fluide. Un astfel de univers „lichid" impune cititorului şi o anume conduită lectorială pentru a-l putea înţelege, iar această conduită implică obligatoriu o dispoziţie spre reverie. Cum deja sugerează şi titlul, deschiderea spre cunoaşterea prin vis rămâne criteriul definitoriu pentru exerciţiul de comprehensiune a realităţii.

[10] http://www.romlit.ro/iordan_chimetscriitorul_e_un_paznic_al_valorilor (accesat la 28.08.2015).

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

Încadrarea minimalistă a romanului (şi totodată a scriitorului) în corpusul textelor pentru copii este invalidată şi de complexitatea perspectivelor narative care construiesc povestea centrală din roman – aceea a răpirii lui Elli de către căpcăunul Gagafu şi a fericitei reîntoarceri acasă. Romanul face dovada unei excelente mobilităţi a perspectivelor naratoriale. Artificiile narative aduc în scenă personaje ce iau în serios rolul de autor şi devin naratorii povestirii, în spiritul aceleiaşi poetici a romanului oniric care reclamă relaxarea relaţiei tiranice (şi tradiţionale) a autorului cu personajele sale. În acelaşi timp, volumul poate oricând concura dinamica romanului postmodern şi demonstrează din nou talentul incontestabil al lui Iordan Chimet, dar şi vocaţia sa de inovator în contextul romanului românesc de după cel de-Al Doilea Război Mondial.

Percepţia simplistă a literaturii lui Iodan Chimet se datorează şi superficialităţii cu care tema copilăriei este abordată în critica literară (atât cât a fost scrisă şi publicată în spaţiul autohton). Există multe prejudecăţi – chiar ale criticilor amintiţi aici, Monica Gheţ, de exemplu – care consideră tema copilului şi a copilăriei drept o temă facilă. Însă confuzia în sine se instaurează între obiectul estetic al criticii şi mecanismele cu care critica literară îl investighează. *Închide ochii şi vei vedea oraşul* are toate atuurile unui roman despre copii şi copilărie. Autorul construieşte o imagine edulcorată a copilăriei în care naivitatea, prietenia, solidaritatea umană, gingăşia relaţiei omului cu ceilalţi şi cu natura sunt ingrediente principale. Dar această imagine (simplu construită) a copilului şi a copilăriei perfecte nu impune şi nu condiţionează şi o receptare facilă a romanului. Calificarea acestei imagini a copilului şi a copilăriei drept una minunată se face printr-un exerciţiu comparativ cu ceea ce ştim (desigur, din lecturile noastre) că înseamnă copilărie ideală. Copilăria, o spunea Charles Grivel într-un eseu deja clasic, este un concept al lecturii (Grivel 1987: 137).

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

Bibliografie

Corpus de texte

CHIMET I., *Închide ochii şi vei vedea oraşul*, Bucureşti, Eminescu, 1970.

—— *Închide ochii şi vei vedea oraşul*, Bucureşti, Eminescu, 1979.

—— *Închide ochii şi vei vedea oraşul*, Cluj-Napoca, Editura Asociaţiei de Ştiinţe Cognitive, 2014.

Bibliografie generală

CERNAT P., *Scrisori din Ţara Minunilor* [Michael Ende, Iordan Chimet, *Împreună cu Elli în Imaginaria*, Bucureşti, Univers, 1999], în „Adevărul literar şi artistic", nr. 11, nr. 633, 2002.

DIMOV L., ŢEPENEAG D., *Onirismul estetic*, antologie de texte teoretice, interpretări critice şi prefaţă de Marian Victor Buciu, Bucureşti, Curtea Veche, 2007.

ENDE M., CHIMET I., *Împreună cu Elli în Imaginaria*, Bucureşti, Univers, 1999.

EWERS H.-H., *Fundamental Concepts of Children's Literature Research: Literary and Sociological Approaches (Children's Literature and Culture)*, Taylor & Francis Routledge, 2009.

GHEŢ M., *Ultimul Don Quijote*, în „Tribuna", nr. 91, 2006.

GRIVEL C., *Les premières lectures* în *La lecture littéraire*, Paris, Editions Clancier-Guénaud, 1987.

HUNT P., *International Companion Encyclopedia of Children Literature*, Routledge, 2004.

IOVĂNEL M., *Marea sporovăială* [Michael Ende, Iordan Chimet, *Împreună cu Elli în Imaginaria*, Bucureşti, Univers, 1999], în „Adevărul literar şi artistic", nr. 11, nr. 633, 2002.

LEAR E., *Limerlicks, adică limerick-uri de Edward Lear*, traducere de Gabriela Monica Rusu, Liternet, 2010.

MANU E., *Generaţia literară a războiului*, Bucureşti, Curtea-Veche, 2000.

NODELMAN P., *The Hidden Adult*, The Johns Hopkins University Press, Baltimore, 2008.

SHAVIT Z., *The Poetics of Children's Literature*, Athens and London, The University of Georgia Press, 1986.

STEINHARDT N., *Drumul lui Iordan Chimet între poezie şi adevăr*, în vol. *Incertitudini literare*, Cluj-Napoca, Dacia, 1980.

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice

Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)

ŢEPENEAG D., *Exerciţii*, Bucureşti, Editura pentru Literatură, 1966.
—— *Fantasticul şi graniţele sale*, în Dimov, Ţepeneag 2007a.
—— *În căutarea unei definiţii*, în Dimov, Ţepeneag, 2007b.
—— *Războiul literaturii încă nu s-a încheiat*, ediţie îngrijită de Nicolae Barna, Bucureşti, Alfa, 2000.

Resurse electronice

http://www.observatorcultural.ro/Scrisori-din-Tara-Minunilor*articleID_5450-articles_details.html (accesat la 21.08.2015).
http://updateslive.blogspot.ro/2006/05/la-incetarea-din-viata-lui-iordan.html (accesat la 28.08.2015).
http://www.lapunkt.ro/2013/07/29/dumitru-tepeneag-si-poetica-romanului-oniric/ (accesat la 28.08.2015).
http://www.romlit.ro/constant_tonegaru_-_deinut_politic (accesat la 28.08.2015).
http://www.romlit.ro/iordan_chimetscriitorul_e_un_paznic_al_valoril or (accesat la 28.08.2015).
http://adevarul.ro/cultura/carti/iordan-chimet-prietenul-departe-1_519cd9c1c7b855ff5617ab4c/index.html (accesat la 4.09.2015).

BDD-V4958 © 2016 Aracne editrice
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:04 UTC)